

## [Weikop.]

blev ført, at man har vist nogen forsigtighed på dette område. På de områder, hvor der er liberaliseret, i hvert fald på det store tekstilområde, er prisordningerne blevet ophævet, eller de er i hvert fald suspenderet.

Endvidere sagde det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at af de varer, som den socialdemokratiske regering i sin tid havde ført tilbage fra friliste til bunden liste, var der såvidt ham bekendt ikke ført nogen tilbage igen til friliste. Jeg er ikke helt klar over, om ikke nogle af de varer er det, men det er egentlig heller ikke det, som jeg synes er afgørende. Det afgørende er, at den daværende socialdemokratiske regering førte tilbage til bunden liste for ca. 800 mill. kr., og at der nu er tilbageført til friliste for ca. 900 mill. kr. Varesammensætningen er en anden, og det er rigtigt, at den nuværende regering, hvis man tager tekstilområdet med, har liberaliseret færdigvarer til 51 pct., medens der, da denne regering kom til, for bearbejdede varers vedkommende kun var liberaliseret 25 pct. Når det ærede medlem hr. H. C. Hansen gerne vil stille tingene på plads, vil jeg også gerne have lov at gøre disse bemærkninger.

Jeg mener ikke, at jeg her skal komme ind i en debat med det ærede medlem om den engelske konservative politik. Det ærede medlem spurgte mig, om jeg ville betragte denne som en socialistisk politik. Jeg betragter den som en nødvendig politik fra denne regerings side, efter at der forud har været et socialistisk styre. Læg mærke til, at foruden disse foranstaltninger kommer den engelske regering også ind på spørgsmålet om kreditstramning og diskontoforhøjelse, det kan sikkert ikke have undgået det ærede medlem hr. H. C. Hansens opmærksomhed.

**Tholstrup:** Det ærede medlem hr. H. C. Hansen sagde, at der ikke lå nogen realitet bagved retsforbundets tilsagn om at medvirke til en liberaliseringspolitik. Det må vel enten opfattes som en morsomhed eller som en fortaelse, formodentlig noget i retning af, at det nok vil være vanskeligt at få regeringen med til en liberaliseringspolitik. Jeg kunne i hvert fald godt lide at vide, hvis det ærede medlem mente det alvorligt, hvilket grundlag han så har derfor. Jeg går imidlertid ud fra, at det var en morsomhed; dem får vi engang imellem serveret af det ærede medlem.

Det ærede medlem ville endvidere skænke mig udtrykket inflationspolitikken som noget, socialdemokraterne var interesseret i, og

sagde, at det var vanskeligt at finde ud af, hvad retsforbundet ville. Det ærede medlem har opfattet det således, at vi var tilhængere af en endnu strengere kreditstrammingspolitik end regeringens, men mente, at jeg havde sagt, at kreditstrammingspolitikken var for stram, og det kunne han ikke rigtig forstå.

Sagen er den, at vi hverken tilsigter den socialistiske inflationspolitik eller en kreditstrammingspolitik, men ganske enkelt balance på budgettet, så at der ikke udpumpes penge i omsætningen ad unaturlig vej, og at der kun kommer de penge i omsætningen, som tjenes ved produktion. Derfor gik vi, da balancen var i sigte for et års tid siden, imod deponeringsordningen, som trak 300 mill. kr. ud af omsætningen. Vi gik imod tvangsopsparingen hen på efteråret, som også trak betydelige beløb ud af omsætningen, og virkningen udeblev heller ikke. Der blev en så stærk kreditstramning, så naturlig kredit var uopnåelig. Bankerne lukkede, så selv guldrandede papirer ikke kunne belånes, et tydeligt bevis på, at man var gået for vidt. Det var forudset både af retsforbundet og af bankerne. De kunne se, hvor det bar hen, men først da resultaterne viste sig og der var gået nogen tid, ville man afhjælpe det, men så går man lige den stik modsatte vej og begynder med pengeudpumpning helt udover det rimelige. Det, vi vil, er som sagt balance.

Det ærede medlem mente også, at der var forskellige stemninger indenfor retsforbundet med hensyn til samarbejde til forskellige sider. For nogen tid siden, da der var tale om regeringsdannelse, blev der spurgt, hvordan vi stillede os, og vi sagde, at vi ville gerne føre en grundskyldspolitik sammen med de partier, der kunne tænke sig det. Her ligger det således, at socialdemokratiet bekender sig til grundskyld, medens de to regeringspartier ikke gør det. Men vi ville også føre en liberaliseringspolitik, og der kan vi ikke være sammen med socialdemokratiet, og derfor måtte vi henvise til andre partier. Vor politik er stadig den samme, vi ønsker liberalisering, og vi ønsker grundskyld. Det, der fandt sted ved mødet i Aars mellem det ærede medlem hr. Oluf Pedersen og det ærede medlem hr. H. C. Hansen, var netop, at det ærede medlem hr. Oluf Pedersen sagde til det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at han ville anbefale socialdemokraterne at opnå det, de kunne hos regeringen f. eks. pengeudpumpning, men en retspolitik, som socialdemokratiet er enig med retsforbundet i, kunne så gennemføres sammen med dette parti. Det var det, der blev sagt, såvidt jeg har fået det